

ԽԱՐՏԵԱՇ ՈՐԱՆ ՕՐԵՐՈՒՍ...

Յա՛ւ, օրերէն խեղճ, ժգոյն, ե՞րբ քեզ ճանչցայ չեմ յիշեր,
Ոչ իսկ՝ թէ քեզ փրկեցիք... բայց քեզ այնքան, այս գիշեր,
Երակներուս, ջիղերուս մէջէն կը զգամ ընձանի,
Որ քեզի հետ մանկութիւնն իմ հասունցած կը թուի...:

Դուն կիրքն էիր անյագորդ, մարդուն մէջէն, մարդէն ներս,
Ու քեզ դրժուար թէ հերքել մարդը ուզէր, կարենա՛ւ...:
Յա՛ւ, անունիդ ես չէի դեռ կերպարանքը տեսնէր...
Հոգիս սրտում երբ ձայնեց, շատ ուշ էր ա՛լ: Դուն անցա՛ւ:

Յա՛ւ, ինձմէ ներս դուն քիչ քիչ կը քաղցրանաս, կ'ամրանաս.
Բայց կործանել դուն երբեք չըկարենաս պիտի զիս.
Քեզմով հասուն, զօրացած, իմաստնացած ալ այնպէ՛ս,
Ես երգելով կը կապեմ խարտեաւ ոռան օրերուս...

Այլեւրս չեմ հերքեր քեզ, հոգիին ցունց կուտաս դուն.
Քեզ խեղդելով յամրաբար, երիտասարդ իմ հոգին
Բարձրացրնէ պիտի վեր շէնքը սրտում օրերուն,
Սեւեռո՛ւն՝ մեծ-մարդերու յաւերժութեան հըրաւերին...

Թ. Ա. Մ.

